

DOM, CESARJA!

Domáci Prijatelj.

VSE ZA VERO.

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto II.

V Celovcu, 30. maja 1898.

Štev. 10.

Gluha mati.

Pred sliko na zidu ženica je stala,
Otožno je mislila: „Kje je moj sin?“
Solze iz oči si je brisala z ruto,
Ki moral k vojakom ji sin je edin.

Kar duri odprejo se — v sobico vstopi
Prav tiho in mirno mladenič — vojak:
„Oj mamica, tukaj sem“, vneta zakliče
In bliže pristopi do nje za korak.

Srce zatrepeče, poskoči ji v prsih,
Čeravno ni slišalo njeno uho
Presladkega glasa, — pa videlo senco
Preljubega sina je njeno oko.

In vzklikne presrečna: „Moj sin, moje dete!“
A sin ji oklene krog vrata roké.
Na prsi nasloni se mater mu gluha,
In — sliši, kako mu utriplje srcé.

Vesolja solze ji rosijo očesi,
Ko srčno objema, poljublja jo sin.
In dasi je gluha, ji angeljsko petje
Doni na ušesi z nebeških višin.

Bogdan.

Kako je Martin židu zacopral kožo.

(Iz češkega. — Svečán.)

Žid Šlav je sedel popoldne v svoji štacuni in dremal. Bil je v vasi že mnogo let in v tem času si je prihranil lepo svôto denarja. V svoji štacuni je prodajal vse, kar si je le kdo želel. Poleg štacune je imel sobico in tam je njegova žena Regina točila pivo, vino in žganje. Bil je že star, glavo in brado je imel belo ali v očesih je imel še mladosten žar. Ker je bil „dober“ človek, pomagal je rad bližnjim v sili ter jim posojeval za dobre obresti na menjice denar; zato so hodili k njemu ljudje iz cele okolice kakor v cerkev.

Regina je bila za nekoliko let mlajša. Poznala je razmere vsake družine, vedela je, koliko jaje nesejo pri vsaki hiši kure in mnoge ženske iz vasi so k nji hodile pritoževati se kakor k materi in tudi po zdravila.

Šlav je torej dremal in Regina je v sobici brisala mize.

Pri durih v štacuno se oglasi zvonček. Žid se prebudi in skoči po konci kakor jelen. „Dobro došli, mati. Kaj pa bi radi?“

„Dajte mi za dva krajcarja jesiha.“

„Prosim, pristni vinski jesihi. Imate salato?“

„Ta je pri nas skoraj vsak dan. — Sinoči je prišel moj mož od vas že po polnoči domu. Jaz mu nekaj pi-jače sicer privoščim, ali kar je preveč, je preveč.“

„Prav imate; jaz imam tudi rad pokoj in večkrat pravim: gospodje, je že deset. A ne uboga noben; gospodje so in jaz jim moram streči kakor v mestu.“

„Eh, kaj gospodje! Vún vrzite lumpe, pa bode po gospodstvu. Sinoči pride moj stari in misli, da spim. Reče: Zefka, spiš? Jaz mu ne odgovorim. Vedela sem, da misli na kakšno goljufijo, ker je pustil škornjice zunaj pred hišo. Ko pa nisem se oglasila, pristopi k uri in hoče kazala nazaj zasukati, da bi me ogoljufal, toda imel je slabe noge in težko glavo; zvrnil se je na tla.“

Jaz potém pravim: Jaka, ali imaš opico? Sevêda imam, odgovori mož, in imenuje se Zefa. Torej vidite, in potém bi se ne imela jeziti. Ali ta se mu ni izplačala. Kakor hitro je zaspal, skrila sem mu škornjice in dobi jih še le v nedeljo zjutraj. Človek se niti dovolj naspiti ne more in danes me boli glava, pa ne vem od česa.“

„To je lahka pomoč. Dam vam glažek »likêrja« in bode koj dobro.“

„Kaj pa, ko bi sem kdo prišel?“

„Čemu pa imam ženo? Pojdite k nji in tam vas ne bo nobeden videl. — Regina!“

„Kaj hočeš, Sami?“

„Regina je v kuhinji. Pojdite k nji, da Vam dá, česa si želite.“

Mati so se izgubili za durmi in v kuhinji so pogoltnili malo »likêrja“.

„Moj Bog, to je zdravilo“, hvalili so mati.

„Če hočete, dam ga vam s seboj domú!“

„Kaj vam v glavo ne pade! Danes pijem zavolj tega, ker me boli glava.“

„In imate kakšno zagotovilo, da vas ne bode več bolela? In bodete takoj leteli k dohtarju? Saj veste, kako so tista latinska zdravila draga. Tukaj-le vam dam nekaj »likêrja« s seboj in bodete imeli doma zmirom dobro zdravilo.“

„Kaj pa velja? Nimam s seboj denarja.“

„Kar ste popili, ne velja nič in za to, kar vam dam s seboj, daste mi nekaj jaje.“

S tem so bili mati zadovoljni.

V štacuni je bil že jesih pripravljen in zato so hiteli domú.

Komaj je ta gospodinja odšla, prišla je druga in tako so tja hodile ljube gospodinje po jesih, poper in vsaka je imela kakšno bolečino v glavi, ali v želodcu in žid z ženo jih je zdravil, kakor usmiljeni Samarijan. Gospodinje so imele doma za južino krompir in salato in žid je s svojo Regino jedel cena piščeta.

Vsi so v žida verjeli kakor v božje zapovedi, samo jednemu je bil žid trn v očesih.

Ravno zraven Šlava je namreč stanoval star samec, Martin Kolar. Imel je posestvo brez dolgov, večji del polja je dal v najem in tako je lepo živel kakor za vтром. Da se ni oženil, zato je imel svoj vzrok. Ko je bil še mlad, hotel si je vzeti dekle iz bližnjega mlina. Vse je bilo že pripravljeno, a v zadnjem trenutku si je nevesta premislila celo stvar ter vzela drugega ženina, ki je bil za nekoliko tisočakov bogatejši.

Martin je pozneje zvedel, da je v tem imel žid svoje prste in od tistihmal na ženitev niti mislil ni, toda nad židom se je hotel maščevati.

Enkrat je šel Martin iz sejma in na potu je srečal žida, svojega soseda. Žid je peljal kozo, katero je na sejmu kupil od revne žene. Bila mu je namreč dolžna za „likêr“ in dobil je torej kozo skoraj zastonj.

„Dobro došel, žide, iz mesta.“

Žid je skremžil obraz. „Hvala, kristijan! Zakaj mi pravite žid?“

„Kaj niste žid, ali je vas menda sram, da ste žid?“

„Ni me sram, ali če mi rekate žid, bodem vas jaz imenoval kristijana!“

„Le tako imenujte ne le mene, ampak vsakega, da se vsak pri tej besedi spomni, kakšne dolžnosti ima kot kristijan in s kom govori in ravna! Verjamite, da bi potém bilo boljše na svetu.“

„Vi ste pameten gospod in jaz sem le neumen žid,“ reče pikro žid.

„Vsak ima svojo pamet in vi da ste neumen? Saj se navadno pravi, da kdor je neumen, ima srečo in vi, kakor vidim, ste kozo dobro in ceno kupili. Kako ste jo plačali?“

„Morate to vedeti?“

„Ne moram, a vendar bi rad vedel!“

„Kar sem dal, to sem dal in vi mi tega ne povrnate.“

„Šla sta dalje. Pri cesti je bila gostilna, katero so imenovali „Kocanda“.“

„Gospod Šlav, ne bova se ustavila na glaž piva?“

„Zakaj ne? S pridnimi ljudmi rad sedim.“

(Konec prihodnjic.)

Pred ulnjakom.

(Priobčil Reberčan.)

Cerkveni ključar Borovnik me je povabil, naj pridem kako nedeljo popoldne k njemu „na strd“. Porezal je ravno nekaj težkih panjev in ker je navada, da se povablja pri taki priložnosti znanci in prijatelji, sem ga res takoj prvo nedeljo na to posetil, da bi se mu ne zameril.

Našel sem ga sedečega pred ulnjakom, kjer se je v prostih urah najraje mudil. Pozdravim ter sedem poleg njega. Bil je vidno vesel, da ima človeka, s katerim se mu je moči razgovarjati o „sodih“ in o bučelarstvu. Bil

je pa tudi zadovoljen, da se mu je letos tako dobro obneslo. Deset panjev je bil že porezal, drugih dvajset je pa bilo še lepo razvrstjenih v ulnjaku. Vsak panj je imel različno in lepo naslikano čelnico, kojih slike so imele vsaka svojo zgodovino. Moji želji, naj mi razloži pomen te ali one, je takej vstregel. To ga je bilo veselj poslušati! Čim dalje, bolj je bilo zanimivo.

Povedal mi je tako kake tri prav lične povestice. Slednjič ga poprosim, naj mi raztolmači še jedno sliko, ki je povzročila mojo posebno pozornost.

Na neki še čisto novi čelnici je bila videti šestorica ljudi: dve ženski in dva moška. Ženski sta leteli na vso moč popredej, da se je jima krilo kar tako zamotavalo okrog nog. Vsaka je nesla dolgo vrv. Za njima si videl moške, oborožene s cepini, sekirami, derezami in drugim orodjem. Prav smešna je bila ta slika; vsekako pa sicer še dosti umetno napravljena. Pokažem mu jo torej in mož mi takoj začne pripovedovati:

„Pri Kladniku“ se pravi pri posestniku, ki je izmed vseh v Reberski župniji najbolj oddaljen od farne cerkve, kakor je vam znano. Ob enem je Kladnikova planina s svojim „stanom“ najvišja na daleč okrog; navzlic svoji višini je še dokaj rodovitna. Razun domače živine nahaja se tudi precej tujih repov v planini; tako da imajo pri hiši posebnega pastirja za govejo živino. Drobno pa pase Tomaž, sin starega Kladnika in njegove ljubeznjive družice Kladnikovke. Na planini vzrastel, je spoznaval svet samo od zgoraj, kakor si ga ogledujejo ptice. Morda je bil v celem življenju enkrat v Železni Kaplji in vrh tega dvakrat na reberskem žegnanju. To je pa tudi vse. Radi tega ne pozna drugega življenja, nego gorsko. Telesno je, skoro bi rekel — orjaško razvit; v glavi pa, pravijo, da mu par kolescev manjka. Vkljub temu zna vendar dobro čitati, ne da bi bil sam kedaj kako šolo od znotraj videl. Morda bere lepše in pravilneje kot marsikateri fantalin, ki dokonča ljudsko šolo. Oče mu je pokazal črke, brati se je pa „pri ovcah“ učil; tako sam pripoveduje. Bodi-si temu, kakor hoče, gotovo je, da zna brati. Branje mu je najljubše delo. Nikdar ga nihče ne bo videl, da bi pri paši ne imel kake knjige seboj. Navadno nosi pri sebi molitvenik ali kako drugo nabožno berilo. Vsede se navadno na kako vzvišeno mesto, na kak „ker“ ali na visok „štor“, ali pa celo zleze na drevo. Ko si je izbral pravo „stališče“, prične posnemati prav tistega slavnega Linkolna, kateri je, kakor sem nedavno neke bral, najkrasnejše govore govoril debdom ameriških pragozdov. Bo-li dospel tudi naš Tomaž na tako visoko mesto, kakor Linkoln?*) Bog ve bi ga li vsprejel? On ceni čez vse: po planini in po gozdih na ves glas vpiti in čitati sebi in svojim ovcam iz molitvenika. Vse grožnje očetove, vse karanje materino nič ne izdā. On pravi, da mora „hekat“, kakor gospod župnik v cerkvi!

Nekega jesenskega dnē je prignal Tomaž svoje ovce na našo mejo past. Od tod razvrh je krasen razgled po celi Podjuni. Na vznožju gore stoji, kakor vidite, moja kmetija. Tomaž je ravno nad hišo, daleč gor v gori zlezel na neko velikansko bukev, ter začel brati in kričati, ne meneč se za diven razgled po lepi dolini. Kričal je tako silno in tako čudno, kakor še morda nikoli. Brez prenehanja je tulil, kot bi mu kdo kožo raz život drl. Pri nas smo strahom in čudom nekaj časa poslušali čudni krik in vik, nazadnje pa se nam je čim bolj dozdevalo, da bo treba pogledati, se-li ni kdo ponesrečil,

*) Linkoln (Lincoln) je postal predsednik severo-ameriških združenih držav.

ki neprenehoma vpije na pomoč. Tukaj ne storiti dela krščanskega usmiljenja bi bilo greh! Pustili smo delo na polju in jaz sem ukazal poslom, naj grejo gledat. Zgrabili so za najpotrebnejše rešilne pripomočke, kakor vrvi, „krampizarje“ (dereze) in drugo orodje, ter leteli — v goro. In to je tisti trenutek, katerega vam tukaj čelnica predočuje.

Leteli so torej v goro. Pa čim bližje so prisopihali, tem nenaravnejši se jim je čulo vpitje. Razlegalo se je menda po celi gori enako, da niti niso vedeli, kam naj krenejo. Po dolgem, trudapolnem iskanju in letanju gor in dol, in sem in tje, so nazadnje iztaknili — Kladnikovega Tomaža, sedečega z zdravimi udi na bukovih vejah, visoko nad seboj! Vpil je na vse pretege in niti ni zapazil šestorice ljudi, stoječih pod drevesom. Koga naj kaj tacega ne razljuti?! Šest ljudi je pustilo doma delo in letelo na vso moč v goro, češ, tu je treba nujne pomoči. In zdaj? Zgrabila je vse jeza in hoteli so se maščevati. Moški so mu takoj menili stresti rebra, da bi se mu dalje časa ne ljubilo „hekat“; vendar ženskam se je hipoma zasmilil, zato so branile, meneče, da mu „precej manjka“. Tomaž sam se je tudi izgovarjal rekoč:

„Saj vam nisem nič žalega storil.“

„Kaj, nič žalega nam nisi storil? Nisi ti vzrok, da smo doma zamudili nekaj ur potrebnega dela? Da smo letali po gozdu kot lovski psi in postali vsi utrujeni? Pa kdo se bo z norcem »petenajstič«, pojdimo hitro domov!“

Tomaž se je nató pa prav možato odrezal: „Če sem jaz norec, ste vi še večji norci, ker ste prišli norca gledat!“

To izrekši, je urno pobral kopita in kakor srna izginil v gori —.

„Hahaha“, sem se na vse grlo zakrohotal, „ta je pa dobra! Pa še nekaj ne razumem, namreč, kako da ste to hoteli ovekovečiti na panju, ko vendar za vas ni prijeten dogodek?“

„Ja veste, to je tako“, mi razklada nadalje. „Zgovorili smo se pri hiši sicer vsi, da zakrijemo to smolo pred svetom, toda šmencej, vendar se je izvedelo. Vzrok temu je bil gotovo kak prehitro ženski jeziček. Da od sosedovih tega nobeden sam ni videl, o tem sem prepričan, ker je sosed predaleč proč in vrh tega čisto za hribom. Vendar ravno ta pa mi je prinesel nekega dne ovo korito v dar. Slika je bila že na njem. Sprva res nisem vedel, ali bi rajši klel, ali se smejal, slednjič pa sem si mislil: naj bo. Hotel sem storiti dobro delo; da je bil konec tak, zato pač jaz ne morem kaj. Še vesel sem, da se ni zgodila kaka nesreča, kar smo poprej mislili. Če se ljudje iz tega norčujejo, prosto jim. Polagoma se bodo že naveličali. Korito in sliko pa hranim jaz za spomin.“

Po teh besedah se je mož vzdignil ter me peljal v hišo.

Gospodarske stvari.

Kako je ravnati s sadnim drevjem, katero je poškodovala toča.

Strašne nevihte, ki so po srednjem in velikem delu spodnjega Štajerja uničile letošnjo žetvo, vzele so tudi sadje ter hudo ranile sadno drevje po drevesnicah in sadunosnikih. Ranjeno sadno drevje pa nam lahko zboli in se celo posuši, ako ne ravnamo z njim, kakor je treba.

Če je toča zadela drevesnico ter močno ranila mlada drevesca, odreže se naj debelece prihodnjo pomlad nekoliko nad mestom, kjer je bil požlahtnjen divjak.

Vsled tega opravila bo poglaval ostali žlahtni del več mladik, izmed katerih se slabše porežejo, a najmočnejši dve pustita, da se iz debeleje mladike odgoji vnovič deblo.

Prav žalostno izgleda po nekaterih krajih staro sadno drevje. Kar ni potrl in polomil vihar, stoji golo in je polno večjih in manjših ran, katere je napravila toča. Le tam pa tam se ziblje kak razčesan in na pol suh listič. Vprašati se moramo, kako je ravnati s takšnim drevjem, da se škoda kolikor toliko popravi.

Ako se nahajajo rane na debelu in na debelejših vejah, zamažejo naj se z mešanico (ne z drevesnim voskom, kakor še nekatere knjige učé), ki se je naredila iz vode, ilovice in kravjeka. Če je pa na kakšnem drevesu posebno obilo ran, tedaj se naj namažejo deblo in vse močnejše veje z imenovano zmesjo. To naj se napravi prej ko prej, da rane hitro zacelijo in ne začno gniti (pri peščičnem sadnem drevju) ali smoleti (pri koščičnem sadnem drevju).

Ne morem si kaj, da bi pri tej priliki še posebno ne opozoril na volnato ali krvnato uš, katera se zlasti tam rada naseli, kjer celijo rane, povzročene po toči.

Poškodovano drevje zahteva posebne pozornosti in skrbnosti sadjarjeve. Toda preveč žagati in rezati po vrhah bi pa tudi ne bilo drevju na korist. Pred vsem se naj odstranijo natrene in odlomljene ali odčesnjene veje in vejice; rane pa, zlasti večje, naj se gladko izrežejo ter zamažejo z degetom ali terom. Tako pa naj ostane drevo do prihodnje pomladi, tedaj se bo pokazalo, koliko si je drevje opomoglo.

Ako je pomladi vrh (krona), ki je zgubil mnogo vej in vejic, nepravilen in jednostranski, treba bo prirezati in pristriči druge veje, da dobi vrh zopet pravilno podobo, z drugimi besedami, drevo se bo moralo pomladiti. — Če je sadjar zapazil, da ima med svojim poškodovanim sadnim drevjem tudi takšne vrste, katere niso mnogo vredne, ali katere malo rodé ali katerih sadje je rado krastavo ali črivo, naj pomlajeno drevo precepi, t. j. v vrhu požlahtni s kakšno drugo dobro vrsto.

„Slov. Gosp.“

Nov škodljivec sadnemu drevju. Ni dosti, da imamo že celo krdelo sadnih škodljivcev; iz Amerike preti našemu sadjarstvu nova nevarnost, in sicer gre tukaj za neko rastlinsko uš, tako zvani San Jose-ov kápar (*Aspidiotus perniciosus*), ki se močno prikazuje v Združenih državah in zlasti v Kaliforniji, se naglo plodi in sadna drevesa uniči v treh letih. Ta kápar, katerega nevesčaki zaradi neznatne barve le težko spoznajo, se razvija in plodi, ko je prezimil na drevesni skoriji, že prav rano pomladi in dá 4 do 5 zarodov. Mlade uši se naselijo tekom leta po vseh drevesnih delih, tvoreč majhne ščite, in začnejo svoje pogubno delo. Uš živi po vsakovrstnem drevju in jagodičastem grmičju in se razširja le na ta način, da se prenese, ker uši niso krilate. Ker San Jose-ov kápar napada vse drevesne dele in se nahaja tudi po listju in sadju in ker se vsako leto izvozi veliko ameriškega sadja v Evropo, preti nevarnost, da se ta nova kuga zatrosi tudi k nam. Posebno nevarno pa je prejemati blago iz drevesnic imenovanih okuženih krajev. Ker je dobro blago tako blizu ter potrebna drevesa in cepiče lahko dobivamo iz domačih drevesnic in sadovnjakov, zato tudi ni sile, da bi se obračali v daljno tu-

jino. Posestniki drevesnic pa bodo morali biti v takem slučaju na svojo korist in na korist domačega sadjarstva prav previdni in oprezní.

Drobiž.

Kako je nastalo vino? Pisatelj Hahn pojasnjuje pričetek vinske trte v svojih grških bajkah tako-le: Ko je bil Bahus (bog vina) še majhen, podal se je na pot po Grškem ter se namenil na otok Nakus. Pot pa je bila dolga, zato se med potoma vtujen vsede na kamen ob cesti, da se odpočije. Pred seboj pa je videl, da bode iz zemlje rastlinica. Zdela se mu je tako lepa, da je sklenil vzeti jo seboj in jo zasaditi. Izkopal je rastlinico ter jo odnesel seboj. Solnce pa je hudo pripekalo in božec se je bal, da bi mu ne vsahnila rastlinica, predno pride do otoka. Najde pa na potu ptičjo kost, zasadi vanjo rastlinico in gre dalje. In rastla je rastlinica prav bujno ter se razraščala na obe strani. Ptičja koščica bila je že premajhna in zato išče zopet pomoči. Sedaj najde kost od leva; v to vtakne ptičjo koščico z rastlino. Tudi tedaj je hitro rastla iz leveve kosti. Naposled pa najde še debelejšo in mozgovitejšo kost od osla ter va-njo vtakne rastlino z levovo in ptičjo kostjo. Tako pride do Nakosa. Ondi pa ni mogel več ločiti rastline od kosti, preveč se je vanjo zarastla in zato je vse skupaj vsadil v zemljo. In rastlina se je razrastla v lepo vinsko trto ter rodi ljudem sladkega vina. — Toda kaj se pri vinu prikazuje čudnega? Kaže se ptičja, levova in oslova kost. Ako ljudje pijo vino, pojó kakor ptiči; ako pijo še naprej, silni so kakor levi; ako le še naprej vlivajo, so kakor osli popolnem brez pameti.

Zviti kmet. Nek kmetovalec prične kopati vodnjak pred svojo hišo. Delo je šlo dobro izpod rok. V nekaterih tednih je bila izkopana že zadosti globoka luknja. Necega dne se pa kar najedenkrat vse podsuje. Kmetovalec je bil žalosten, kajti ves trud je bil zastonj. Tu mu pride rešilna misel v glavo. Ko vidi, da ga nihče ni opazil, sleče svojo suknjo, vzame klobuk raz glavo in oboje položi na kraj vodnjaka, potem se pa skrije v bližnjem kozolecu. Čez nekaj časa pride sosed mimo vodnjaka, ko ga pa vidi zasutega in suknjo ter klobuk zraven, ne misli si drugega, kakor da je gospodar sam zasut v globočini. Takoj skliče vso vas skupaj, naznani ljudem nesrečo in vse kar leze in gre, začne trebati vodnjak, da bi poprej rešili zasutega kmetovaleca. Po velikem trudu spravijo vse iz vodnjaka, človeka pa le ne dobé. Zlovoljni se že proti večeru vračajo vsak proti svojemu domu. Kmetovalec pa izleze iz svojega skrivališča ter si veselo mane roke, da se mu je tako posrečilo vodnjak iztrebiti.

Češčena Marija. Slavni francoski škof Dupanloup pripoveduje sledeče: „Bil sem pri dvajsetletni mladi ženi, katera je ležala na smrtni postelji. Bila je bogata in vendar je videla, da se bo morala preseliti v najlepših letih v boljše življenje. Ko vstopim, ne morem si kaj, da ne bi bil vskliknil: „Moj otrok, hud udarec te je zadel“. Popolnoma mirno mi ona odgovori: „Verjamete, da pridem v nebo?“ Odgovorim jej: Upanje“ imam“. A ona pravi neustrašeno: „Jaz sem popolnoma prepričana, da pridem v nebo“. „Kako je to, odkod to veste? jo vprašam. „Ravnala sem se po pravilu, katero ste mi dali“ — pravi bolnica — „in sedaj se ne bojim, da bi ne bila zveličana. Ko sem bila prvič pri sv. ob-

hajilu, ste mi nasvetovali, da naj molim vsak dan Češčeno Marijo. To sem storila vsak dan in štiri leta je že, ko nisem zamudila nobeden dan moliti rožnega venca. In to mi daje trdno prepričanje, da pridem v nebesa. Ne morem verjeti, da bi me zapustila Marija, katero sem vsaki dan petdesetkrat prosila: »prosi za me, sedaj in v moji smrtni uri.« Me bo li sedaj zapustila? Prepričana sem, da je pri meni sedaj in da me pripelje k svojemu Sinu.“ To je tolažilo ženo. In v resnici nisem videl lepše smrti, nego pri tej mladi ženi. Veliko premoženje zapustila je radovoljno svojemu možu in zapuščnemu otroku. Tolažila ju je in govorila samo o Bogu in nebesih. — Prizora ne pozabim nikdar.“ Posnemajmo mlado ženo! Molimo vsaki dan pobožno „Češčeno Marijo“ in Mati nebeška nam bo prihitela v smrtni uri na pomoč.

„Dan.“

Uganke.

A	Črka.
K M M	Del časa,
N N O O R	Žensko ime,
R R R R T Z A	Mesto,
A A A A B	Zbirališče,
B D D	Slavnoteen dan,
G	Črka.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev čveterokotnic v 9. številki.

1.				2.			
P	R	S	T	T	L	A	K
R	E	V	A	L	O	P	A
S	V	A	K	A	P	N	O
T	A	K	T	K	A	O	S

Smešničar.

* Ohladil jo je. Jurij Benko je cel dan delal na dežju in se je že veselil, kako bo doma lepo na gorkem použil toplo juho. Pa urezal se je. Žena Lenka oglašila se je iz za peč: „Jurče, ni vode. Pojdi na studenec po-njo; za-te je tako vsejedno, če gre dež, ker si že moker!“ Jurij vzame mirno škaf in gre po vodo. Ko pride nazaj, izprazne škaf nad Lenkino glavo in pravi: „Tako Lenka, zdaj si pa tudi ti tako mokra kakor jaz; zdaj greš lahko sama po vodo.“

* Dva berača se srečata na cesti. „Luka!“ reče prvi, „menjajva s torbama!“ — „Tega pa že ne,“ odgovori drugi, „ker tvoja torba je popolnem prazna, a v moji je vendar nekoliko ščurkov in steníc.“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.

Odgovorni urednik Iv. Teršelič.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.